

DEN SINDSSYGE HAVEKRIG

Anders pludselig kom til at kunne lide dyr (næsten uden tvang),
hvordan dyrehaderen

Majken Fosgerau Salomonsen,
Mathilde Kjær Schlie,
Frederik Ravn Ulbjerg Nielsen,
Elliot Viggo Hadsund Juul,
Ida Sofie Grønfeld,
Katrine N. Lyngsø,
Rufus Lasse Wetton Elg

• SMÅ STEMME •
STORE FORTÆLLINGER

Velkommen til Den sindssyge havekrig.
Det var ikke os, der startede den. Slet ikke.
Det var Anders. Han startede den, den dag han
købte huset, og de forrige ejere flyttede ud.

Inden da levede vi vores allermest
almindelige liv. Dengang var haven her,
og havet omkring, et helt almindeligt,
fredeligt sted. Vi kunne passe os selv,
sådan som dyr gør mest. Fugle kunne kvadre,
skide og flyve, hvor de ville. Muldvarper
kunne grave uendelige, lange gange og lave
alle de muldvarpeskud, de havde lyst til.

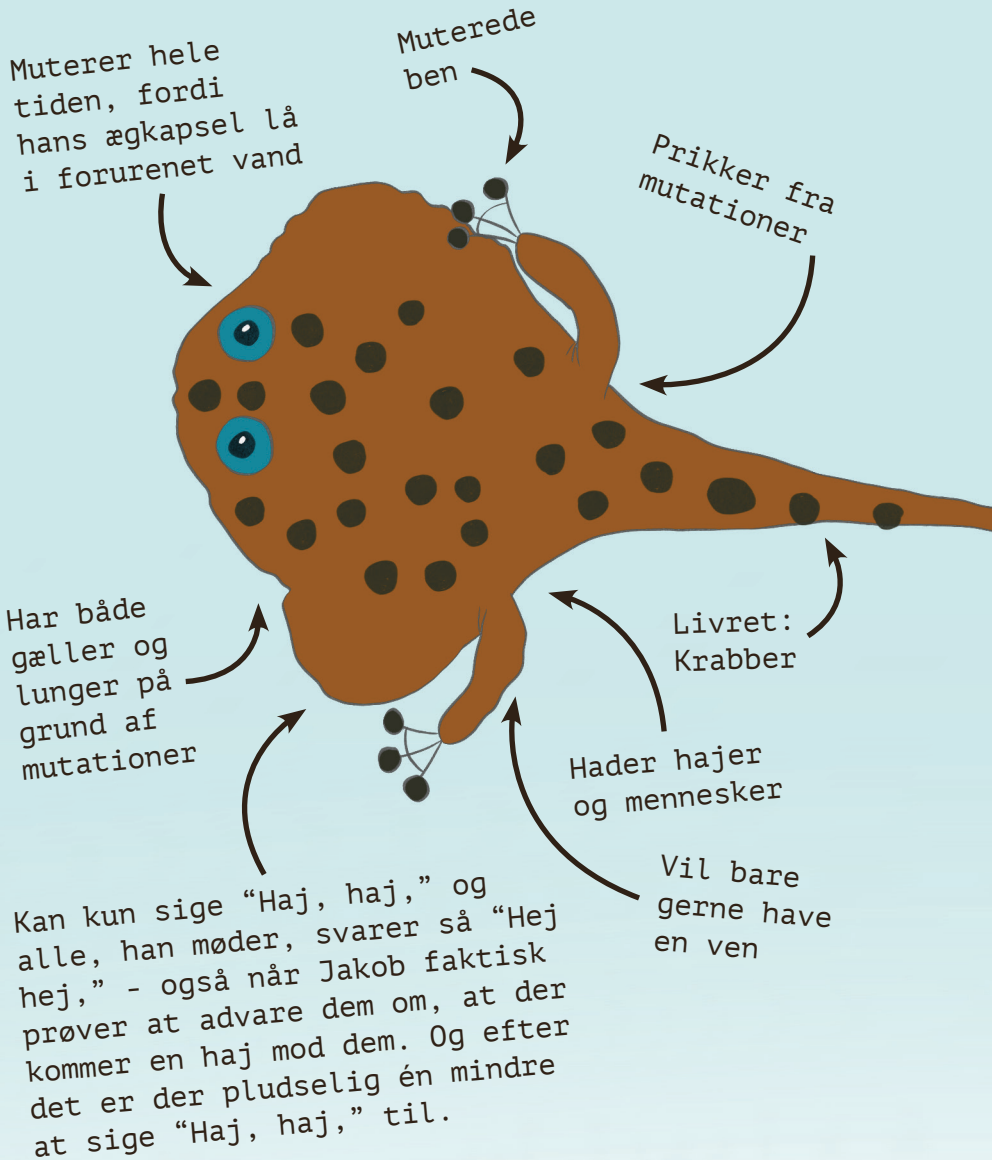

Rokker, søheste og kæmpeblæksprutter havde intet at frygte, og der var fisk nok til dem alle.

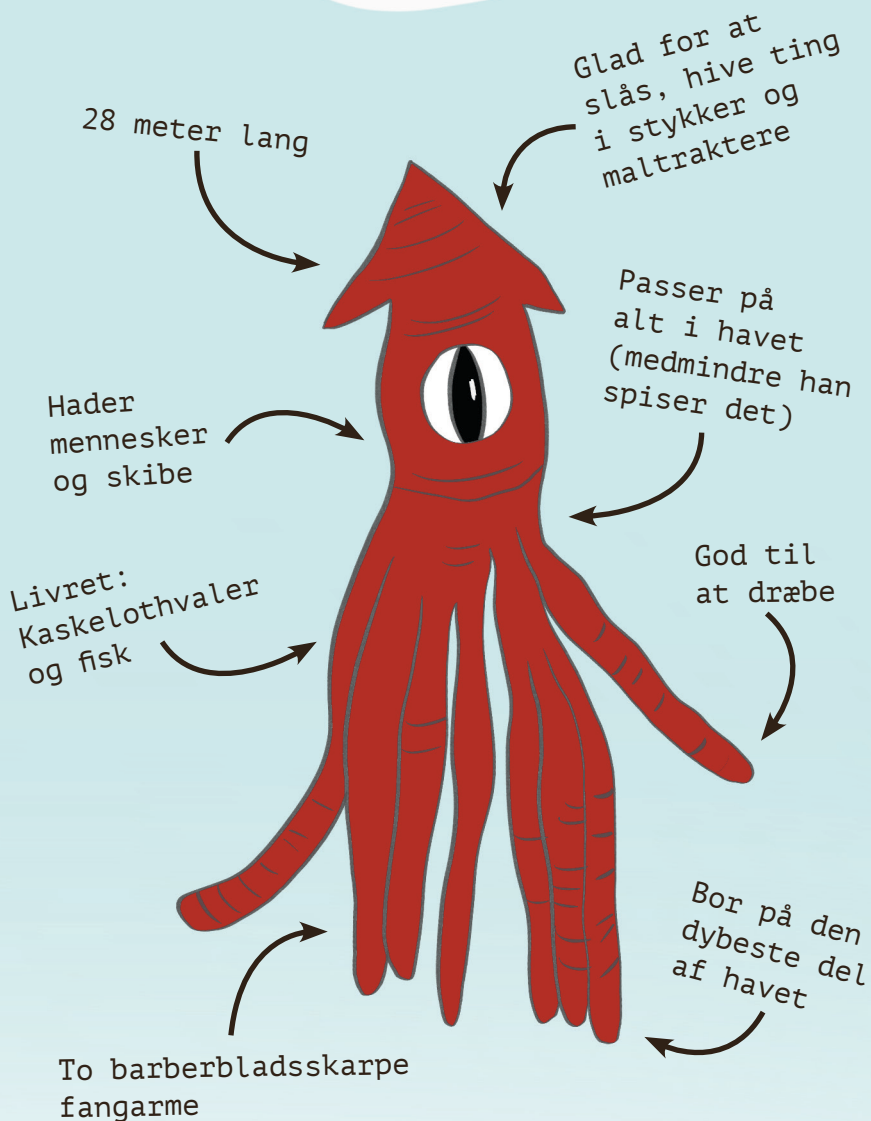
Hvad der skete? Hæng på, og så fortæller vi det. Men lad os starte med at præsentere os:

Rokken Jakob

Kæmpeblæksprutten Jens

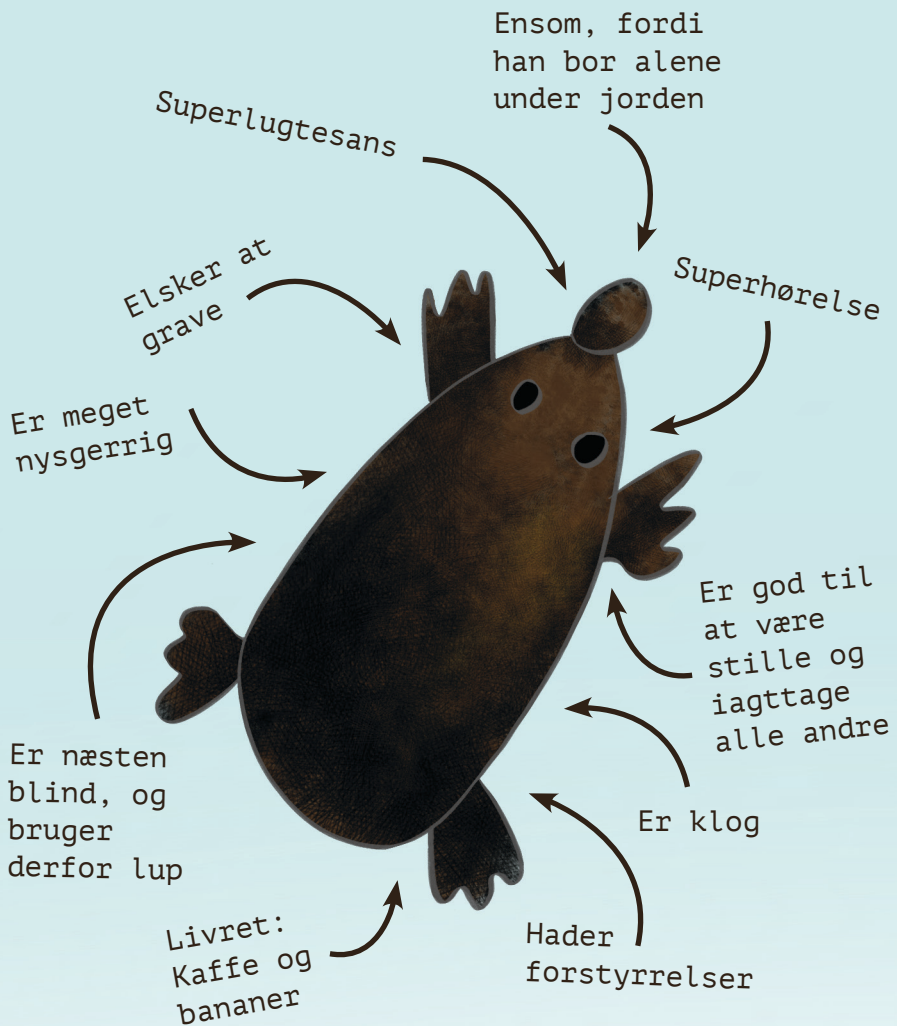
Søhesten Jørgen

Rødhalsen Gro

Muldvarpen Bob

Solsorten Solbær

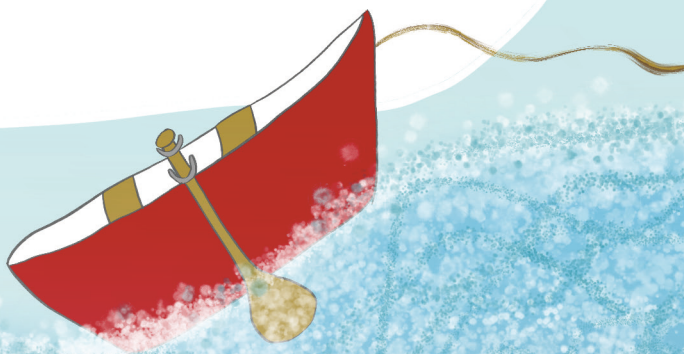
Haveejeren Anders

ALT SKAL SE PÆNT UD

Vi ved ikke, om Anders altid har været så sur, men vi har aldrig set ham smile. Eller jo, det har vi faktisk: Engang så vi ham rende efter en spyflue med en fluesmækker i hånden, og da han ramte den, bredte hans mund sig i et stort smil. Men ellers har vi aldrig set det.

Anders synes, at dyr ødelægger alt, især det der er pænt. Anders kan nemlig godt lide, når tingene ser ordentlige ud: at hans terrasse er ren, at hans plæne er en stor ensartet grøn flade - klippet så tæt, at alle strå står på rad og række, som var de soldater, der gik parade for dronningen. Hver dag skurer han på sin jolle, der ligger nede ved havet, kun en pytklat væk fra haven.

De forrige ejere af huset hængte foderkugler op til fuglene og sørgede for, at foderbrættet var fyldt op hele tiden. Men foderbrættet, det var noget af det første, Anders tog ned. Han brændte det endda!

De forrige ejere var også ligeglade med, om muldvarper nippede enderne af grøntsagerne, og de var ligeglade med muldvarpeskud i haven. Anders derimod har gjort alt for at udslette muldvarpen Bob. Først prøvede han med fælder, sat ned i jorden og gemt under en omvendt spand. Men Bob, han er en klog muldvarp. Meget klogere end Anders. Så Bob vendte fælden på hovedet, så den pegede opad. Men først efter han havde indsamlet ALLE de fugleklatter, han overhovedet kunne. Klatterne stoppede han ned i fælden, for så ville de eksplodere op af den, når nogen kiggede til den. Næste morgen, da Anders løftede spanden op, for at se om Bob var gået i fælden, kan I nok tænke jer til, hvad der skete! Lad os bare sige, at Anders sikkert stadig har nogle fugleklatter siddende bakerst i munden. Men så hældte Anders gift ned i muldvarpegangene, og da det ikke virkede, hældte han cement ned. Og til sidst prøvede han med nogle granater, han havde gemt fra anden verdenskrig eller sådan noget. Det var slet ikke i orden.

Derudover tager han ud for at fiske hver dag. Fiskene er for det meste for kloge til at bide på. Men nogle gange fanger han alligevel noget. Og de fisk, han fanger, er jo nogle, han stjæler fra havet. Fisk, som kæmpeblæksprutten Jens, søhesten Jørgen og rokken Jakob for eksempel kunne have spist. De forrige ejere fiskede aldrig. Det kunne de ikke finde på. Faktisk håndfodrede de både Jens, Jørgen og Jakob med alle dyrenes livretter.

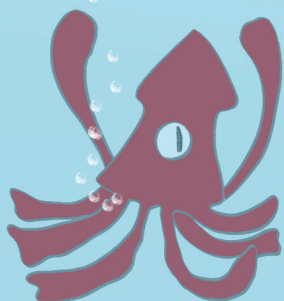

HELT USKYLDIGE!

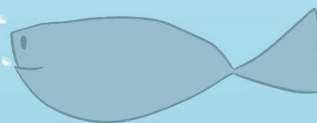
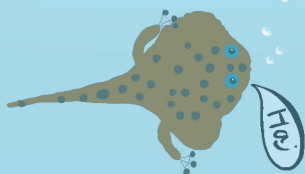
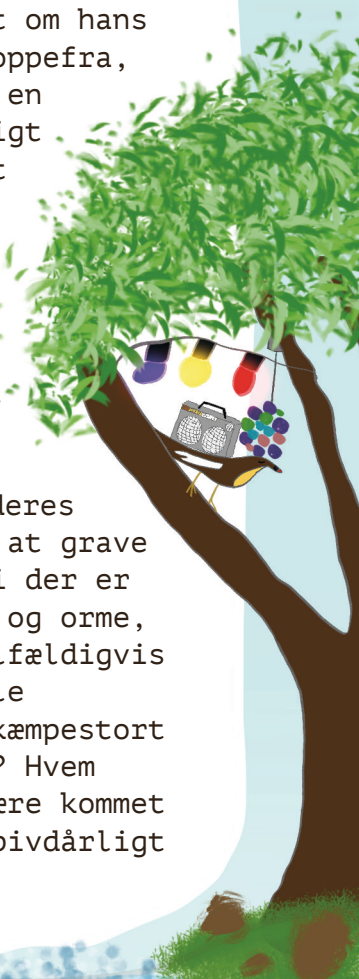
Det var meganederen, at Anders bare begyndte at gøre sådan noget mod os, uden vi overhovedet havde gjort noget mod ham.

Ja, ok. Måske vi havde gjort en lille-bitte-mini-mikroskopisk ting først, men altså ikke noget nogen kan blive irriteret over, vel? Fuglene Solbær og Gro havde for eksempel bare droppet en lille fugleklat hist og pist. For eksempel på hans årer til jollen, så han, hver gang han skulle ud at sejle, fik lort på fingrene. Efter han altså først lige skulle grave jollen ud af den sand- og tangdyng, som Jens havde begravet den under med sine lange fangarme. Eller måske der kom lidt fugleklatter på hans forrude på bilen. Eller måske, en enkelt gang i ny og næ, faldt der en klat på hans hoved.

Altså, det sidste er faktisk slet ikke vores skyld, det er hans hårs skyld. Det tynde hår lægger sig nemlig i en cirkel rundt om hans bare isse. Ooog ... Når man ser det oppefra, sådan som fugle gør, så ligner det en målskive. Det er faktisk helt umuligt ikke at prøve at ramme den. Så, det gik der måske lidt sport i. Men altså, sådan er det jo. Det er jo helt naturligt at klatte. Især for fugle, ikke? Helt ærligt, de har jo ikke toiletter. I øvrigt har de da lov til at gøre det alle steder. Der er faktisk noget, der hedder fuglerettigheder!

Og muldvarper, de graver. Det er deres arbejde. Hvad så, om de kommer til at grave ekstra meget under drivhuset, fordi der er en masse gode rødder og grøntsager og orme, der smager godt lige dér, så de tilfældigvis måske kommer til at underminere hele drivhuset, så det falder ned i et kæmpestort jordhul og ikke længere kan bruges? Hvem siger, at det jordhul ikke ville være kommet alligevel? Og måske drivhuset var pivedårligt bygget til at begynde med?

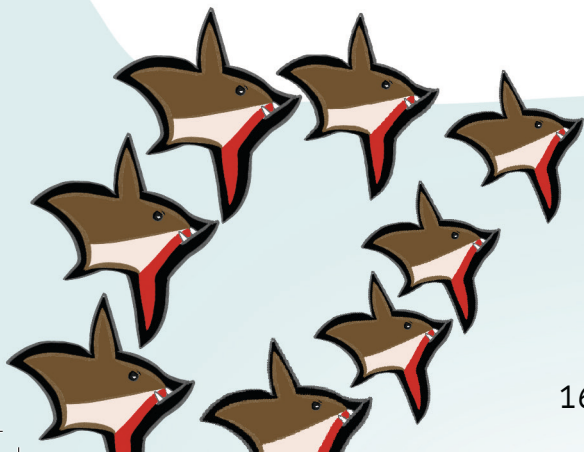
FORSIKRINGEN, KOMMUNEN, POLITIET OG ALLE DE ANDRE

Vi synes ærlig talt, at Anders altid overdriver alting. Desuden har han forsikring. Det ved vi, for han ringer til forsikringen stort set hver dag:

“Hallo, er det forsikringen?” Stort suk i den anden ende af røret. “Kæmpeblæksprutten bruger min hængekøje som en slangebøsse, så det flyver med piratfisk med skarpe tænder, som bider alt i stykker, de kan komme i nærheden af!”

Eller ...

“Hallo, er det forsikringen? I må komme med det samme. Fuglene har slået sig sammen. Da jeg var på vej ind i indkørslen efter en indkøbstur, oversked de pludselig forruden i min bil, så jeg ikke kunne se ud. Og så kom jeg til at køre ind i siden af garagen, og nu ligger den oven på bilen.”

Og hvis han ikke ringer til forsikringen, ringer han til politiet, dyreværnet, kommunen, brandvæsnet, og en masse andre.

“Hallo? Er det politiet? I må komme med det samme. Jeg bliver vækket hver nat kl. 03.33 af en rødhals, der holder en kæmpe stor fest. Hun synger, danser og spiller høj diskomusik. Det er værre end Rådhuspladsen nytårsaften. Kom straks! Jeg ved ikke, hvor meget mere Crazy Frog og Baby Shark, jeg kan udholde. Det er jo ren tortur!”

Eller ...

“Hallo? Er det spøgelsesjægerne? I må komme med det samme. Jeg har fanget en fisk, der først lå i min båd, og så lige pludselig var den væk igen. Jeg tror, den er hjemsogt.”

Eller ...

“Hallo? Er det luftværnet? Jeg sidder i min jolle i en kæmpe boble, som en søhest har blæst, 500 meter over jorden. I må hjælpe mig. Nu kommer der en fugl, den ser da meget venlig ud. Den har et mærkeligt, lilla øje. Nej, hvad laver du? Væk med dig freak-fugl! Væk! Det ser ud, som om den vil prikke med sit spidse næb lige mod boblARRRGHH!!!”

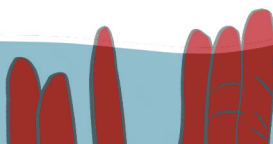

SJOV HISTORIE

De sidste par opkald er faktisk fra en meget sjov historie, prøv selv at høre:

Anders er ude på sin daglige fisketur, da rokken Jakob ser fiskestangens skinnende blink foran sig. Jakob bliver som hypnotiseret af det. Han svømmer hen for at hilse på med et "Haj," for måske det er en ny ven, tænker han. Det er selvfølgelig dumt, for han går på krogen og bliver halet op på Anders' båd. Heldigvis for Jakob ser søhesten Jørgen det hele. Jørgen svømmer helt ned i bunden af det

dybeste hav for at hente kæmpeblæksprutten Jens. Da de kommer op til havets overflade, rækker Jens op i jollen med sine lange fangarme og tager Jakob, uden Anders ser det. Derefter stikker Jens en masse huller i jollen med de to barberbladsskarpe fangarme, så vandet begynder at pible ind. Lige i det Anders er ved at synke, blæser Jørgen en boble så stor, at den omslutter både jollen og Anders, der hurtigt stiger højere og højere op.

Årgerligt for Anders møder han solsorten Solbær tæt på en sky. Hun er ved at øve sin flyvning. Solbær bliver nysgerrig, for det ligner en mærkelig stor snekugle med en båd indeni, der nærmer sig hende. Da hun ser Anders i den, helt hvid i ansigtet, tænker hun, at hun nok hellere må hjælpe ham ned. Slet ikke for at være ond, og da slet slet ikke for at hævne sig for, at han ikke længere fodrer fuglene og tilmed har brændt foderbrættet. Og hun griner da næsten heller ikke, da hun prikker hul i boblen, så Anders falder, og jollen lander direkte på hans nedsunkne drivhus og totalsmadrer det.

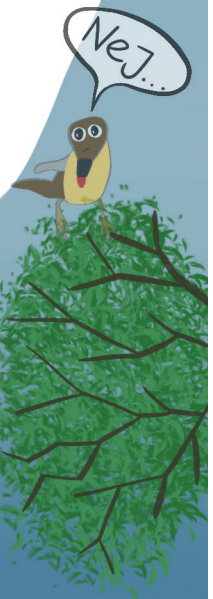

DET BLIVER VÆRRE

Efter den episode er det, som om det hele bliver værre.

Anders monterer en harpun på sin jolle, og i stedet for at fiske med fiskestang, fisker han med net, så han kan fange mange flere fisk på en gang, end han selv kan nå at spise. Bare for at sulte Jens, Jørgen og Jakob.

Og en nat, hvor rødhalsen Gro danser til Baby Shark for 100.000. gang på det maksimale antal decibel, før trommehinderne sprænger, kommer Anders ud med hørevern på. Han har en motorsav i hånden, og før Gro og Solbær forstår, hvad der er sket, ligger deres yndlingstræ - det træ, de kalder hjem - på jorden. Gros ghettoblaster er smadret i faldet. Samtidig har træets fald rystet jorden så voldsomt, at alle Bobs underjordiske gange er brast sammen, og det

er med nød og næppe, at Bob slipper op af jorden og redder sit liv.

I dække af mørket trækker Bob, Gro og Solbær sig ned mod stranden, hvor de sunder sig. Solen begynder så småt at stå op, og de kan på afstand se, at Anders vikler pigtråd rundt om flagstangen, om tagrenderne og skorstenen, og om træer og buske. Og pludselig popper en hær af fugleskræmsler op.

Gro vender sig lidt irriteret mod Solbær, der midt i alvoren bare sidder og smasker lige ved siden af hende.

“Hvad tygger du på?” spørger Gro.

“Jeg ved ikke, hvad det er. Fandt det i vandkanten og jeg var sulten,” svarer Solbær.

“Det skriger *Hjælp, hjælp*,” tilføjer muldvarpen Bob. Solbær kigger forundret på Bob. “Superhørelse.” Bob peger med sine lange kløer på siden af sit hoved som svar på Solbærs spørgende udtryk.

Solbær spytter det ud.

“Det smagte alligevel af h til,” mumler hun, og ser en lille fortumlet søhest ligge foran sig.

“Det er jeg glad for, at jeg gør,” snøfter Jørgen, der slet ikke bryder sig om at blive spist.

“Beklager, vi er bare så sultne, fordi

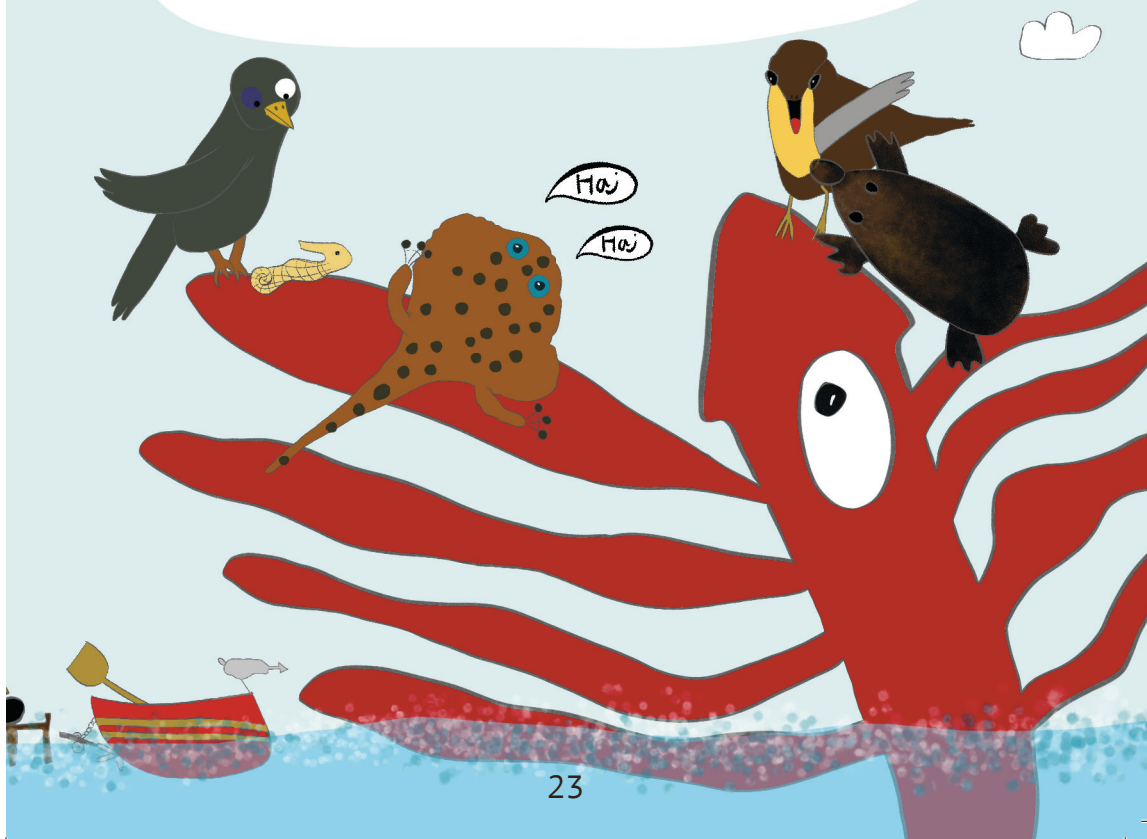
Anders ikke fodrer os med korn. Vi kan heller ikke spise insekter, for dem sprøjter eller smækker han, og bærrerne har han pakket ind i net.

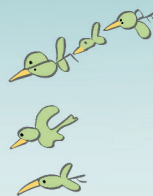
“Han sulter også os i havet,” siger Jens, der ligger og flyder med sin lange krop i vandkanten.

“Haj. Haj,” tilføjer Jakob, vraltende på sine to muterede ben.

“Øh, hej,” svarer Solbær.

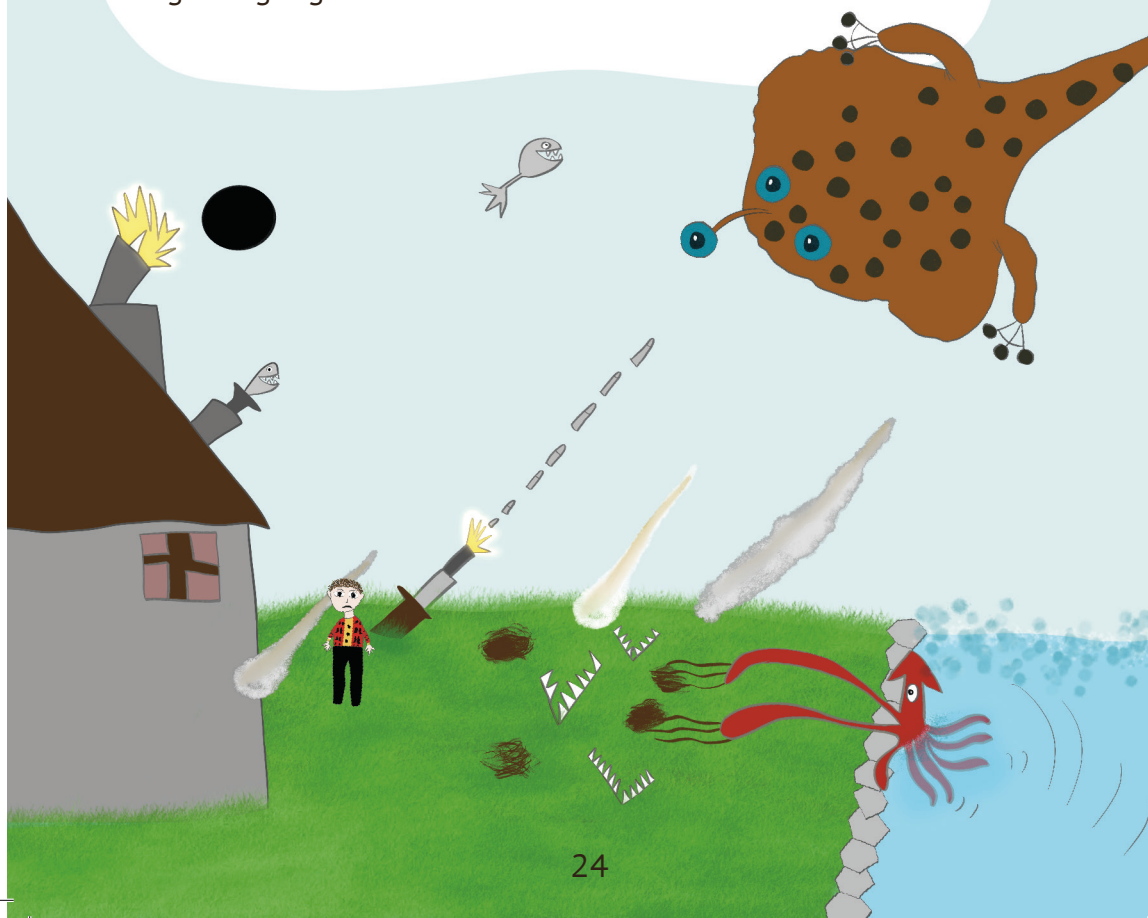
“Hey, jeg får en idé,” siger Jørgen. “Hvad hvis nu vi slog os sammen, og ...” Dyrene samler sig rundt om Jørgen, hviskende, mens Anders monterer automatiske maskingeværer og kanoner rundt i sin have.

TIDEN ER INDE TIL KRIG!

Nu er det sådan, at hvis man vil have krig, så kræver det en god plan. Og det har vi: Vi skal have Bob op til huset, ubemærket. Det er det vigtigste, for at vores plan lykkes. Og for at han kan komme derop uden at blive bemærket, skal vi andre distrahere Anders. Vi har ingen tid at spille, så lad os straks gå i gang!

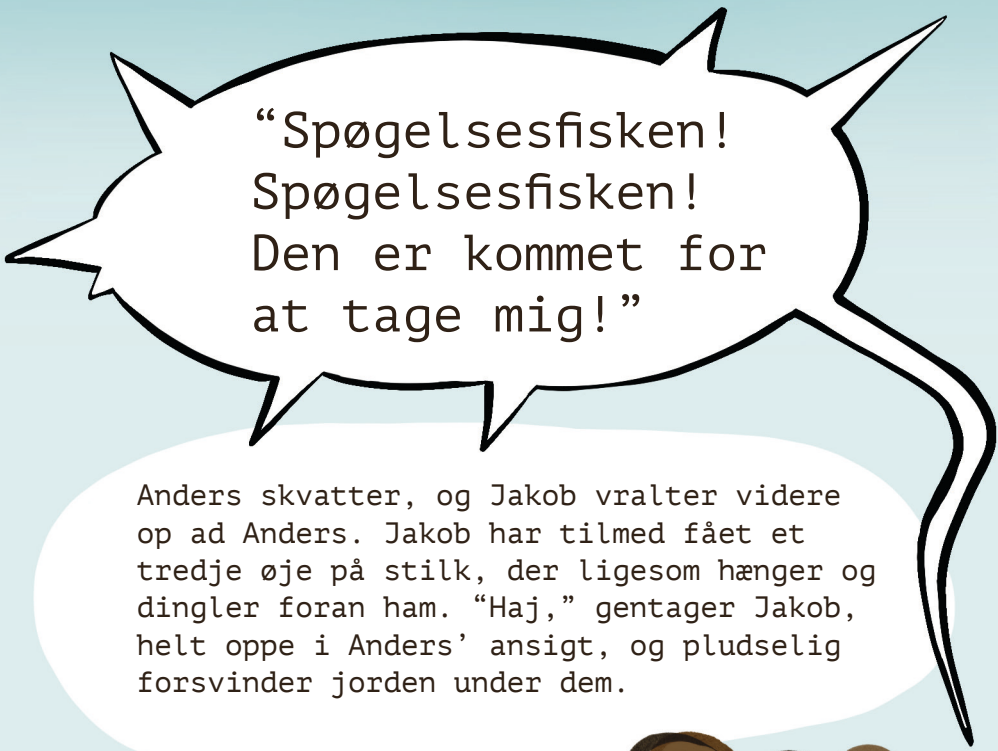
Gro og Solbær bruger det bedste våben, de har: Fugleklatter. Klatterne regner hurtigt og hårdt, så de gennemhuller de paraplyer og parasoller, Anders desperat sætter op for at beskytte sig selv og sine ting. Der kommer klatter på væggene, terrassen, bilen, resterne af drivhuset og alt andet, han ejer. Han skvatter rundt i de klistrede klatter, mens han prøver at ramme fuglene med et arsenal af våben: pusterør, slangebøsser, pistoler, harpuner, AK47, dartpile, pumpshotguns og glocks. Men lige meget hjælper det.

Lige indtil han finder sin P90, en sej maskinpistol, frem. Han tager sigte på fuglene og skal lige til at trykke på aftrækkeren, da skarpe tentakler river lange flænger i hans plæne. Anders brøler højt, retter nu sin P90 mod Jens ude i havet, da en mærkelig muteret fisk blokerer hans sigtekorn.

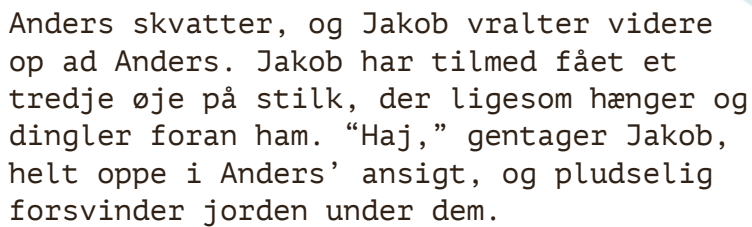
“Haj,”

siger Jakob venligt, mens han kravler længere op ad P90'eren. Anders løber baglæns, mens han skriger

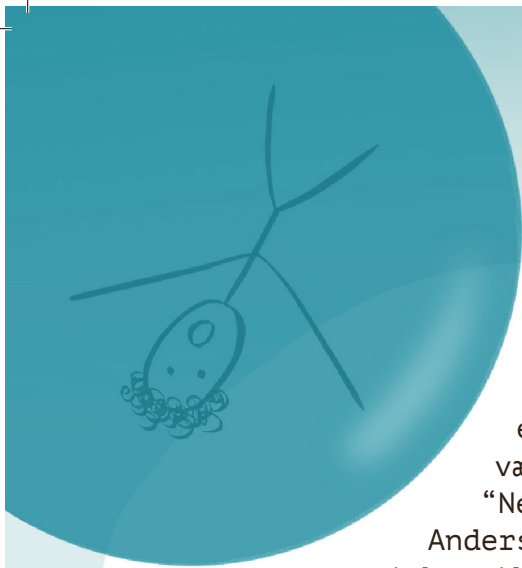

“Spøgelsesfisken!
Spøgelsesfisken!
Den er kommet for
at tage mig!”

Anders skvatter, og Jakob vralter videre op ad Anders. Jakob har tilmed fået et tredje øje på stilk, der ligesom hænger og dingler foran ham. “Haj,” gentager Jakob, helt oppe i Anders’ ansigt, og pludselig forsvinder jorden under dem.

Anders befinder sig i en boble sammen med sit værste mareridt.

“Nej, nej, nej!” jamrer Anders. Han kan se Jørgen vinke til sig med sin lille finne under sig, mens han selv svæver længere og længere op. Han ser også, hvordan Gro og Solbær har travlt med at hakke i alle husets ledninger, så elektriciteten går. Og værst af alt: Han ser den lille muldvarp Bob møffe rundt om sit hus. Bob kommer hele tiden op på en ny side af huset, så det vælter op med muldvarpeskud overalt. Som om Bob er ved at grave tusindvis af gange under huset ... Og så går det op for ham: De andre dyr har distraheret ham, så Bob kunne bruge tiden på at undergrave huset, sådan som han også gjorde det med drivhuset! Hele Anders’ hus kan ende i et kæmpestort hul!

Og ikke nok med det! Ude i horisonten ser han Jens komme fra havet, ind mod kysten med en stor tønde benzin, som han har hentet ude på den nærmeste boreplatform. Da Jens kommer helt tæt på stranden, knapper han låget af tønden og hælder benzinen klukkende ned i et af muldvarpehullerne. Lige oven over svæver Gro med en lighter i sin mund. Vil dyrene virkelig ... brænde hans hus ned?

“STOOOP! Jeg bønfaller jer! Bare stop.”

Anders falder på knæ inde i boblen, og i det han gør det, springer den, så både han og Jakob falder.

“Haaaj!” råber Jakob, der heldigvis bliver reddet Solbærs magiske øje. Hun bremser hans fald, så han lander blidt på jorden.

Anders ligger på sine knæ med foldede hænder.

“Skån mit hus! Jeg vil lade jer klatte, hvor I vil, fodre jer, I må spise alle bærrerne, selv præmiejordbærrerne, jeg stopper med at fiske! Jeg vil gøre hvad som helst.” Anders ser så panisk ud, at vi tror på ham. Vi beslutter os for at give ham en chance.

Vi jubler, og det hele ville nok være endt godt, hvis ikke det lige var, fordi Gro i sin hånedans kom til at tabe lighteren, der ramte en sten, så den helt uden vores skyld kom til at tænde en lillebitte gnist, der sjovt nok lige var ved siden af et af hullerne, der var fyldt op med benzin, og så var det lige som om, at det hele gik meget hurtigt. Sådan bfzzz-hurtigt, og så var der ikke så meget mere hus.

Men altså, det var ikke vores skyld.
Rent uheld.

Og Anders, han fandt straks sin mobil frem.
“Hallo, er det forsikringen?”

SLUT

"Den sindssyge havekrig" er skabt som en del af projektet "Små stemmer - store fortællinger," der er et biblioteksprojekt, der er støttet af Slots- og Kulturstyrelsen. I projektet digter børn fortællinger sammen med professionelle forfattere og illustratører. Denne bog er skabt i samarbejde mellem Majken Fosgerau Salomonsen, Mathilde Kjær Schlie, Frederik Ravn Ulbjerg Nielsen, Elliot Viggo Hadsund Juul, Ida Sofie Grønfeld, Katrine N. Lyngsø, Rufus Lasse Wetton Elg. Illustratør Anja Gram, har hjulpet børnenes illustrationer på vej.

Grafisk opsætning: Anne-Lise Jacobsen

Telefonsamtaler mellem Anders og kommunen, forsikringen og mange andre kan findes som lydfiler på www2.aarhus.dk/smaastemmer fra oktober 2022. Hør dem og dø af grin.

• SMÅ STEMME •
STORE FORTÆLLINGER

Alt åndede fred og ro i den lille, idylliske have, der lå ud til havet. Havens og havets dyr levede i perfekt harmoni med ejerne af havens hus. Men så flyttede de gamle ejere ud, og i stedet flyttede Anders ind ...

